

ZPRÁVA SYNODNÍ RADY

I. Zpráva synodního seniora

Pokračuji v návštěvách sborů i kazatelů a kazatelek. Setkávám se se zájmem o život církve, o to, jak se promítá evangelium do všedních dnů.

Nadále nás trápí nedostatek kazatelů. Na jedné straně snad zvládneme přechod k funkčním sborům s kazatelem, na druhé se může stát, že sbor v budoucnu bude schopen odvádět řádně odvody do Personálního fondu, ale kazatele nebude moci sehnat.

Těší mne zájem laiků o kazatelskou službu v církvi. Kvalita jejich služby je různá, od skvěle připravených bohoslužeb, až po chystaná zjevně bez soustředění, na poslední chvíli.

Někdy mne děsí, jak umíme být vůči sobě v církvi krutí. Je mnoho sester a bratří, kteří se v minulosti v církvi angažovali, byli horliví, nesli mnohé chutné ovoce. Leč po nějakém střetu a osobních zraněních církev opustili. Je nám po nich smutno, nevím, zda jim po nás. Jistě, chyba je vždy na obou stranách. Ale příliš snadno takto přicházíme o velké bohatství. Snadnou nápravu neznám. Jedna z možností je pastoračně citlivě jim usnadnit cestu zpět a modlit se za ně.

Raduji se z otevření školy Filipky v Brně, jsem vděčný za všechny školy Evangelické akademie. Kdo by se snad ptal, k čemu je máme, když na nich studuje tak málo mladých lidí z ČCE, ať navštíví bohoslužby na zahájení školního roku. Třeba v Brně v Červeném kostele. Bez velkých slov se náhle zřetelně obnaží, proč jsou školy EA tak důležité a nepostradatelné. A jak velký dík patří těm, kdo v nich pracují.

Před Vánocemi 2019 jsme rozjeli kampaň 5 % a hlavu vzhůru. Je v zájmu nás všech, aby se dařila.

Nadále trvá, že jsme církví různých teologických důrazů. Jsem rád, že se v současnosti neobjevuje žádná tendence přetvářet druhé ke svému obrazu. Neděsme se, že někdo má jinou zbožnost než já, naopak, radujme se, jaká šíře poznání evangelia je nám dána, a jakou má evangelium moc. Važme si toho, že nás to těší být spolu v této různosti.

Nechci smlčet, že se někdy setkáváme s náznaky toho, že ochota být spolu je však u některých na konci sil. Často se to projevuje v souvislosti s politickou situací, se zjevnou orientací synodní rady pro EU i s její obavou ze změny kurzu našeho státu a směřování na východ. Toto naše smýšlení samozřejmě méně či více prostupuje naše mluvení i psaní.

V září 2019 se ve Varšavě sešli představitelé církví z Maďarska, Slovenska, Polska a Česka – církví sdružených v Lutetském světovém svazu. Prohlásili jsme, že chceme uplatňovat principy práva a demokracie, že se chceme zasazovat o pokoj a pěstovat respektující kulturu projevu ve společnosti a také na internetu, že naše poslání následovat Krista a rozšířit jeho evangelium o pokoji a naději plníme ve společnosti, ve které žijeme, také péčí a obhajobou vyloučených a ukřivděných.

S některými sesterskými církvemi zvláště na východ od nás prožíváme zvláštní vztah. Na jedné straně je to velká vnitřní blízkost, osobní sympatie, vazby přetrvávající z dob totality i z dob studií teologie na pražské teologické fakultě. Na druhé straně bolest z úplně odlišných názorů především na nebezpečí hrozící ze západního liberalismu. Máme za to, že největším nebezpečím současnosti je nárůst nesnášenlivosti, extremismu, nacionalismu.

V listopadu 2019 jsem byl zvolen na další dva roky předsedou Ekumenické rady církví v ČR. Vztahy mezi církvemi jsou standardní, spíše se zlepšují.

Jsem moc rád, že od ledna 2020 nastoupil na místo celocírkevního faráře pro faráře Zvonimír Šorm. Scházíme se týdně, hovoříme o návštěvách sborů, kazatelů a kazatelek, tříbíme, k čemu aktuálně směřovat naši pozornost ve vztahu k farářům a sborům.

Starosti mi dělá oblast Chebska a Ašska v západočeském seniorátu. Potřebuje naši pomoc. Myslím, že je úkolem celé církve hledat, jak zvěstovat evangelium a podpořit sborový život právě v oblasti, která byla ideologiemi 20. století tak krutě ničena.

Píšu tuto zprávu v období koronavirové pandemie, na počátku dubna 2020. Současná situace bude jistě mnohokrát hodnocena. Nyní vyjadřuji hrdost na to, jak většina členů církve aktivně hledá, jak pomoci. A jeden z dobrých důsledků této krize je, že mladá a střední generace našla velký prostor pro vstup a utváření života sborů i církve, především – obecně – skrze internet. Díky jí!

Situace církve i společnosti se od poloviny března t.r. změnila. Nepatrný koronavirus nastolil dobu diktatury, jejímž účinným nástrojem je úzkost z nemoci covid-19, a případné pandemie. Tento stav v různých proměnách trvá stále.

Nebylo možné se shromažďovat, nebylo možné konat bohoslužby. Nastala situace, kterou jsme nezažili. Učili jsme se ji společně zvládat.

Podněty a otázky, které krize přinesla – nelze zmínit vše:

- Vysluhování svaté večeře Páně online, ano, ne?
- Potřebujeme být spolu reálně v jednom prostoru? Co se změní, když dlouhodobě nebudeme?
- Nezbytnost či zbytnost ordinovaného při slavení VP. Byl čas nynější nouze srovnatelný s nouzí křesťanů v dějinách, kdy sice s úzkostí, ale přec, nerespektovali řady církve, a slavili večeři Páně bez přítomnosti ordinovaného? A jako protiklad naši předkové v předtoleranci době, trpělivě čekající na vysluhování večeře Páně ordinovaným kazatelem.
- Jsme zhýčkaní současnou snadnou dosažitelností věcí i informací? E-shop, fastfood, internet – vše rychle a snadno – není namísto více pokory a zdrženlivosti? S vědomím, že k základním projevům života patří údobí, kdy to, co chceme, dostupné není? *Poznámka – synodní rada chystá na podzim seminář ke zkušenostem v čase krize se zřetelem k VP.*
- Jaké důsledky by mělo zrušení rytmu opakujících se událostí, rituálů v církvi? Mním tím žít dlouhodobě bez shromáždění a setkávání v týdnu, bez opakujících se akcí seniorátních, celocírkevních?
- Jak nás poznamená nemožnost řádně se při pohřebním shromáždění rozloučit s těmi, které máme rádi?
- Mnozí faráři a farářky, kurátorky a kurátoři, presbyterky a presbyteri, pracovníci Diakonie, mládež, a další hledali aktivně a odvážně, jak jednat v čase nouzového stavu, mimo dosud obvyklý rámec. Hledání provázely modlitby, vroucí a sevřené.
- Některým krize přinesla nečekaně úlevu, právě vystoupením z řady opakujících se povinností. Darovaná lhůta k nadechnutí tak některé zachránila před vyhořením, nebo odchodem ze služby církve.
- Uznání a obdiv patří pracovníkům Diakonie za jejich v praxi dosvědčovanou lásku potřebným.
- V synodní radě jsme neměli zkušenosti a vzory, jak jednat. Na jedné straně bylo zřejmé, že právě proto existuje vedení církve, aby v čase nouze vedlo a poskytovalo informace, naznačovalo, kudy dál.
- Byli jsme si vědomi toho, že je naší povinností jednat a rozhodovat. Ovšem i nám chyběl nadhled nad situací. Proto jsme - ne snadně, ale přec - doporučovali, nenařizovali.
- Vynikající práci odvedla ÚCK, především její mediální úsek. S velkou invencí a vkusem přesunul tep církve na internet a sociální sítě. A také skvělou práci IT je nutné ocenit. Jednání online a přístup k většině dokumentů byl bez problémů.
- Díky patří i ČT a ČRo za akčně zařazené přenosy bohoslužeb a duchovních pořadů. Mnoho členů ČCE v nich vystoupilo.

Na jednání křesťanů a církvi bylo v tom čase patrné, že se svým způsobem naplňuje slovo Ježíšovo při vyslání Dvanácti o tom, že jsme zadarmo dostali a proto, bez potřeby dlouhé přípravy a zvažování, je nám jasné, že je třeba zadarmo dávat – ochotu, vstřícnost, nasazení, lásku: *Nemocné uzdravujte, mrtvé probouzejte k životu, malomocné očišťujte, demony vymítejte; zadarmo jste dostali, zadarmo dejte.*

Mt 10,8 Toto poznání ve zprávě pro synod konstatuji rád. Nevymezuji se tím vůči nekřesťanům. Nehodnotím, kdo, co, jak, lépe či hůře.

Na závěr – co dál?

Koronavirus se uvelebil na trůnu pohanského boha. Vládne strachem. Vlezle nás sdělovacími prostředky provází od snídaně až po večerní zprávy. Má moc. Zrušil či odsunul události před půl rokem nezrušitelné, kromě synodu ČCE třeba i olympijské hry nebo ME ve fotbalu; vyčistil nebe od letadel, přiměl lidstvo trávit dovolenou za humny, a ne na kraji světa. Která moc, kromě Boží moci, by to dokázala? Vlezl do mysli, ovlivňuje rozhodování naše i celé planety.

O to je těžší se s ním vyrovnat, protože není bůžkem uplácáným z hlíny. Skutečně žije. Není bůžkem, který by nás ovládal naší vlastní slepotou ve vztahu k bohatství, moci, slávě. Nadto, skrze případné onemocnění nás samých, ovlivní zásadně životy mnohých kolem nás.

Co s tím? Jak se k tomu postavit? Tak třeba:

Přiznat, že o moci koronaviru víme, počítáme s ní; přiznat, že tak, jak jsme různí, se i různě bojíme; že budeme dělat vše pro to, aby ta moc byla menší a menší, aby neničila dar života, pandemie se neopakovala a vědci brzy našli účinný lék.

A zároveň dosvědčovat – slovy, myšlením, činy – že Kristus žije. Že jeho moc je jiná. Nesrovnatelně mocnější a lepší. Že není založena na strachu, ale na lásce; ne na smrti, ale na životě. A že i kdyby nás koronavirus zmohl, raději ale ne, od Krista nás neodtrhne.

Čerpejme při tomto dosvědčování i z bohaté minulosti a přítomnosti naší církve. Učme se z ní, jak tato silná slova víry žít a nabízet pravdivě, bez úhybných frází, bez podezřelé nabubřelosti. S pokorným vědomím své slabosti, s prosbou, aby nás Duch svatý podporoval.

Pokračování zprávy psáno v polovině srpna 2020.

Daniel Ženatý

II. Zpráva synodního kurátora

Připadám si jako ve vlaku mezi Brnem a Prahou. Nejdřív se pomalu ploužíme v obloucích údolím podél Svitavy a později podél Tiché Orlice. Člověk se kochá krásnou krajinou. Nachází pěkná místa, která by chtěl navštívit, místa, která mají svou historii, svůj genius loci. A najednou se na rovném koridoru za Chocní vlak rozjíždí. Venku za oknem se nám všechno jen míhá a řítíme se závratnou rychlostí do cílové stanice.

Tak je to i s mojí činností v synodní radě. Po rozkoukávání a seznamování se s problematikou to najednou nabralo takový „švunk“, že mi ze všeho jde hlava kolem. Tak abych začal myslet na to, jak všechno rozpracované dokončit a jak to předávat při vystupování z tohoto expresu těm, kdo přijdou po nás.

Jak to vypadá v těch oblastech, kterým se věnuji?

Strategický plán: V rámci informací o plnění usnesení loňského synodu předkládá synodní rada stručný přehled toho, co jsme v jednotlivých oblastech udělali. Ke kontrole plnění dílčích úkolů se vracíme jednou za měsíc v rámci svých pravidelných zasedání. Uvědomuji si přitom, jak širě strategického plánu pokrývá většinu klíčových oblastí, kterými se stejně musíme v této době zabývat.

Grantový systém: V roce 2019 byly zpřísněny limity pro poskytování podpory na stavební projekty a pořízení vybavení. Rovněž byla zavedena nová výzva na podporu nových a inovativních projektů. Záměrem obou opatření je orientovat žadatele především na sborové aktivity, které by mohly přinést oživení sborových společenství, a tím i posílení sborů. Vnímám, že grantový systém je příležitost pro nás všechny při přechodu na samofinancování. A tak mě neustále znepokojují různé otázky, zda je systém skutečně dobře nastavený, a jak by se dal ještě zefektivnit. Ale nemůžeme měnit pravidla každý rok, i kdyby byly změny míněny sebelíp.

Hospodaření: Docela mě zaměstnávala harmonizace plánovaného růstu mezd kazatelů a růstu odvodů do Personálního fondu. Nejen kvůli tomu, jak to udělat a vysvětlit. Důležité pro mne bylo společné hledání řešení. Je mi jasné, že to vypadá úplně jinak dnes, kdy jsme ještě docela v dobré hospodářské kondici a s počtem duchovních a farních sborů, který se zatím příliš nezměnil. Ale jak se bude vyvíjet poptávka a nabídka v dalších letech, to se teprve ukáže.

Rekreační střediska: Platí v podstatě to, co jsem uvedl v této zprávě před rokem. Jedinou novinkou je změna provozovatele střediska Sola fide v Janských Lázních. Od května letošního roku by měl nastoupit provozovatel nový, kterému přejeme, aby se mu dařilo, a aby měl jen samé spokojené hosty.

Nejdůležitější je pro mne ale to, že ten náš rozjetý vlak drží pěkně pohromadě a jede s výhledem delším, než jen do té naší konečné stanice.

Vladimír Zikmund

III. Zpráva prvního náměstka synodního seniora

Ještě před pár lety jsme mohli mluvit o tom, že nás velké změny čekají, dnes je patrné, že už probíhají. Co se dalo čekat, nač jsme se stihli víceméně připravit, co je jiné? Zdá se mi, že jsou rozdíly mezi senioráty a sbory. Možná je to dáno místními podmínkami, možná tím, kolik energie vkládáme do udržování toho, co ještě je, a kolik do pokusů o nové, snad o něco nadějnější. Přitom je zřejmé, že už dlouhou dobu většina kazatelů i presbyterů pracuje s velkým nasazením. Kde najít čas a sílu pro promyšlení, prodebatování, rozhodování ohledně toho kam a jak jít dál?

Začátkem roku 2020 jsme do sborů poslali materiál týkající se role presbyterů. Budou mít starší ve sborech čas a chuť se jím zabývat? Přinese jim nové impulzy, povzbuzení pro jejich službu? Dostaneme zpětnou vazbu? V mnoha ohledech se už úloha staršovstev změnila. Ačkoli podle našich řádů odpovědnost za život sboru měla staršovstva vždycky, mnohde na ně teprve teď doléhá s plnou vahou. A zvláště na kurátory jako statutární zástupce sboru. Jestliže presbyterie přebírají větší díl odpovědnosti za chod sboru, měla by být zároveň zachována a respektována autorita kazatelů v teologických otázkách. Jestliže v souvislosti se změnami (slučováním) sborů mj. mluvíme o představě sousboří, v němž by se na duchovenské službě podílel tým kazatelů, musíme kazatele na týmovou spolupráci začít připravovat.

Píšu zprávu v době, kdy je vyhlášen nouzový stav kvůli pandemii. Je to doba mnohých omezení, která doléhají také na naši církev, zároveň však doba, kdy se ukazuje mnoho dobrého, obětavost, vynalézavost, solidarita. Může to být pro církev dobrá zkušenost. Jen myslím na to, zda nám nebudou chybět plánovaná setkání a rozhovory – seminář pro presbytery věnovaný právě otázkám zapojení dalších laiků do života sboru, kurz pro laiky „Čím lidé žijí“, setkání církevního vedení s našimi kaplany ze všech oblastí jejich působení. A myslím teď zvláště na nemocniční kaplany, kteří patří mezi zdravotníky a jsou dnes takřka v první linii. S naší Diakonií jsme zahájili přípravu na vyslání kaplanů do sociálních služeb. Faráři už nyní samozřejmě na mnoha místech s diakonickými středisky spolupracují, jde však o to podpořit je a nastavit pro jejich službu podmínky a řád.

V souvislosti se změnami na všech úrovních církve uvažujeme také o zahraničních ekumenických kontaktech. Máme jich mnoho na tak malou církev. Jenomže vidím dobré důvody, proč tyto vztahy neomezovat. Zaprvé, v této době, kdy se mnohé země uzavírají před ostatními, je potřebná solidarita a spolupráce, zvláště evropská. V mnoha ohledech vidíme, že se vrací staré dělení na Východ a Západ. Naše církev má důvěru na obou stranách a oběma rozumí. Zadruhé, cenná je výměna zkušeností právě s proměnami církevního života, struktur a role církve ve společnosti. V ekumenickém oddělení ÚCK nám po odchodu Olivera Engelhardta ovšem citelně chybí vedoucí.

Jsem vděčen za setkání a rozhovory při farářském kurzu, při setkání s výpomocnými kazateli z řad ostatních členů církve, při návštěvách sborů. A vidím, že církev žije nejen svými starostmi a nejen starostmi o bolesti světa, ale tváří v tvář všem starostem také Kristovou nadějí.

Pavel Pokorný

IV. Zpráva prvního náměstka synodního kurátora

V synodní radě se věnuji radě praktických věcí od Jeronýmovy jednoty až po školy Evangelické akademie. Věnujeme hodně času tomu, abychom pro jejich činnost měli potřebné finanční zdroje. Podobné starosti mají i naše farní sbory. Kladu si často otázku, zda nám péče o nezbytné podmínky nezastiňuje to nejpodstatnější – následování Krista.

Loňskou zprávu jsem uzavíral výzvou k otevřenosti ke službě všem potřebným, ať v našich farních sborech či působením v našich školách a diakonii nebo kdekoli jinde. Stále silněji si uvědomuji, že církev není jen jedním z mnoha poskytovatelů služeb, ať už sociálních, vzdělávacích nebo zdravotních. To podstatné je výzva: *změňte mysl a věřte radostné zvěsti!* Pouštíme si evangelium k srdci a odpovídáme na ně svým životem? Je šanci pro každého, kdo je slyší. To, že může lidský život z gruntu proměnit, je nadějí pro náš svět.

Jsem vděčen za to, že žijeme ve svobodných poměrech, kdy můžeme projevovat odpovědnost za chod věcí veřejných. Velký kus práce na tomto poli vykonaly poradní odbory zabývající se společenskými

a mezinárodními otázkami. Souhrn významných dokumentů, na jejichž vzniku se v minulých 30 letech jeho členové podíleli, je připraven k publikaci. K řadě problémů minulosti i současnosti jsme zaujali stanoviska. V poslední době hledáme vhodný způsob, jak a k čemu se máme vyjadřovat či projevovat i jiným způsobem než prostřednictvím dokumentů a prohlášení. Otázek, na něž hledáme ve světle evangelia odpověď, je v dnešním světě celá řada. A ve svobodné společnosti se otevírá mnoho příležitostí ke konkrétním činům. Přijímáme za své a podporujeme cokoli dobrého se děje a koná v duchu evangelia, byť se to ke křesťanství výslovně nehlásí? „*Žeň je mnohá a dělníků málo.*“ Nemusíme se trápit tím, co všechno nestihneme a nezvládneme. Spoléháme se na to, že si Bůh najde a povolá další služebníky?

Jiří Schneider

V. Zpráva druhého náměstka synodního seniora

Kdo mě zná, ví, že já na zážitky moc nedám. Nenadchnu ani nezděsím se nijak rychle. Ale to, co jsem zažil koncem léta 2019 na synodu Valdenské církve v Torre Pellice v Piemontském údolí, mě opravdu nadchlo a následná, stále přítomná situace na onom místě i v celé Evropě můj zážitek udržuje a vlastně násobí.

Malá církve, poloviční než naše, káže evangelium, vyučuje děti, mládež, dospělé, sdružuje seniory, zpívá, má svou Diakonii v rozsahu nevídaném, má své školy včetně gymnázia, dětská a mládežnická centra po celé Itálii, mají vlastní muzeum, několik rekreačních či konferenčních středisek, ubytovací kapacitu v Římě, atd. Byli první, kdo se začal starat o uprchlíky, vzali na sebe starosti v dosahu celoevropském. Nevěřil jsem vlastním uším, očím. Malá církve? V šedesátimilionové Itálii mají spolu s metodisty dohromady cca 32 tisíc členů. Malá. Na synodu Valdenských vyslanec Církve římské vysekl poklonu aktivitám protestantů a (snad nejen řečnický) požádal, smějí-li se oni (rozuměj ŘKC!) k nim připojit. Peníze? V Itálii mají daňovou asignaci 8 % – Otto per Mille. Po staletí pronásledovaní Valdenští od samého počátku tohoto systému drží rozhodnutí, že na vlastní církevní provoz nepoužijí z přijatých daňových výhod ani korunu. Na provoz církve si musejí vybrat sami. Není to jednoduché. Ale všechny peníze od státu, resp. od lidí, kteří jim část svých daní svěří, důsledně užívají pouze na diakonickou a sociální činnost. A Italové jim svých osm promile svěřují. Předpokládám, že svěřovat budou, dokud se ve slovech a činech této malé církve nezklamou. Nenadchnu se hned tak něčím, ale toto jsem vám musel tlumočit. Taky kvůli nim v Piemontském údolí mají právo být hrdí. V současné době náklady a karantény nemohou konat žádnou tradiční veřejnou náboženskou činnost. V mnoha domovech mají uprchlíky, seniory, postižené. Jejich církevním znakem i heslem je „*Světlo ve tmách svítí*“. Modlím se za ně všechny, psali jsme jim. Hlavně to ale synodu ČCE hlásím kvůli nám samotným. Jde to, ne, že ne.

Správní orgány naší církve i poradní odbory a komise pracují, i když se nescházejí. Návrhy pro novou agendu, korektury nových písní, katechetické přípravy, všechno dál běží. Běží, seč může, dál i mládež, i když jeho oddělení na ÚCK je liduprázdné. Vše zastřešuje Eva Marková, která má na starosti mnohem širší díl práce v úseku všech celocírkevních aktivit. Děkuji velmi Celocírkevnímu odboru mládeže – jeho členům současným i bývalým, kteří se ujali mnohé nezbytné agendy oddělení mládeže, zejména přípravu a organizaci Sjezdu (nejen) evangelické mládeže v září t.r. na Vsetíně. V době, kdy píšu tyto řádky, je za námi třetí kolo výběrových řízení na obsazení některé z pozic na oddělení mládeže ÚCK. Snad se blýsklo na lepší časy. Do září, kdy je Sjezd, už není mnoho času. Ještě blíž je léto v Bělči. Organizačně připraveno bude.

Myslíme na naši Diakonii, její vedení, všechny pracovníky ve střediscích, ve školách. Dozorčí rada má možnost pracovat v mnohém per rollam, ale osobní setkávání počítač nenahradí.

Jsem rád, že ve chvílce „umíme“ skoro celou církev elektronizovat. A vlastně si přeju, aby mnohé z těchto „krizových“ aktivit zůstaly napořád. Ale „staré“ pořádky úsměvů, doteků, podání ruky, sdílení jídla, společný zpěv i kalich při bohoslužbách, prostě to všechno, co nejde nacpat do nul a jedniček, si představuji jako počátek Božího království mezi námi. Že Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi, mě zachrání.

Ondřej Titěra

VI. Zpráva druhé náměstkyně synodního kurátora

Uplynulý rok byl rokem velmi pracovním, ale v podstatě klidným. Nastavené věci, které mám v referátu, běží dobře – ekonomické oddělení pod vedením Věry Štulcové pracuje pečlivě a hlavně plánovitě. Mít přehledný rozpočet s dobrým výhledem dopředu je věc, po které jsem léta toužila a velmi děkuji vedoucí ekonomického oddělení, vedoucímu tajemníkovi Jaromíru Plíškovi a členovi poradního odboru ekonomického Petru Štulcovi za jejich velikou mravenčí práci na tomto dobrém nastavení.

Pravidelně se účastním schůzí našich investorů /Investiční fond ČCE (A), Investiční fond ČCE (B) a ČCE Reality a.s./ a mám vždy velmi dobrý pocit z nasazení našich odborníků a jejich fundovanosti. Co však současná situace u nás i ve světě udělá s investicemi – nejen ve vlastnictví povšechného sboru – ukáže teprve čas.

Raduji se z myšlenky našeho synodního seniora převtělené do konkrétního činu – 5% a hlavu vzhůru. Nebude jiné cesty, než abychom si sami zaplatili (resp. z valné části zaplatili) svého faráře. Debata o velikosti ústředí a náplni jeho práce je v kontextu zmenšování ČCE legitimní a potřebná.

Ze zpráv z jednání seniorátních výborů a vizitací jednotlivých sborů je patrné, že sbory velmi zvažují své budoucí fungování. Není to jenom ekonomickým, ale i personálním tlakem, kdy nám pomalu ubývá kazatelů. Jsou sbory, které, ačkoliv mají finanční zajištění, nemohou sehnat faráře. Sbory pracují na slučování a společném využívání farářů v seniorátu.

Zároveň se slučováním sborů je velké téma, co s mnohde nově nepotřebnými budovami. K nakládání s nepotřebnými nemovitostmi by mohla pomoci připravovaná metodika, na které jako na úkolu ze strategického plánu pracuji. Velmi může pomoci také sdílení příkladů dobré praxe o spolupráci, zejména mezi obcí či městem a farním sborem. V nakládání s nemovitostmi je nezastupitelná úloha odborníků pracujících ve všech stupních Jeronýmovy jednoty. Jejich odbornost a nasazení je a vždy bude pro nás důležité a klíčové.

Spolupráce se Střediskem humanitární a rozvojové spolupráce Diakonie ČCE je díky ředitelce Kristině Ambrožové výborná. Středisku se podařilo stabilizovat tým pracovníků a dělá výbornou práci nejen v cizině, ale i u nás. Je skvělé, že středisko, ale i celá Diakonie se angažuje v situaci kolem koronaviru – zřízením linky pomoci i konkrétní nabídkou koordinace pomoci.

Vloni bylo dosti velkým tématem synodu životní prostředí. Zdálo se, že nic a nikdo nedovede přimět vlády, aby se nad budoucností naší planety a lidstva v tomto ohledu zamyslely. Uvidíme, zda posunu v myšlení naší zhýčkané civilizace dosáhne maličký, neviditelný vir.

Eva Zdražilová